

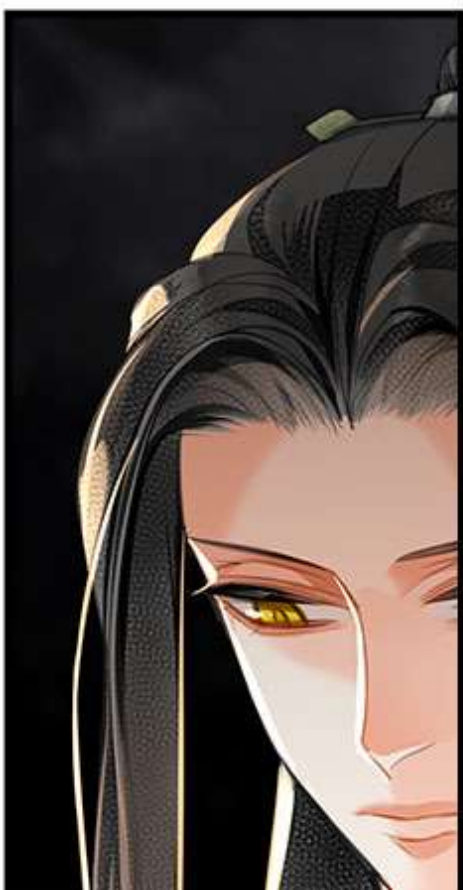
อย่ากั๊ดๆๆ!
หลานจ๋าน นี่เจ้า
บ้าไปแล้ววรี
!!!!!!

เจ้าเป็นหมา!!!
เจ้าเป็นหมา!!!

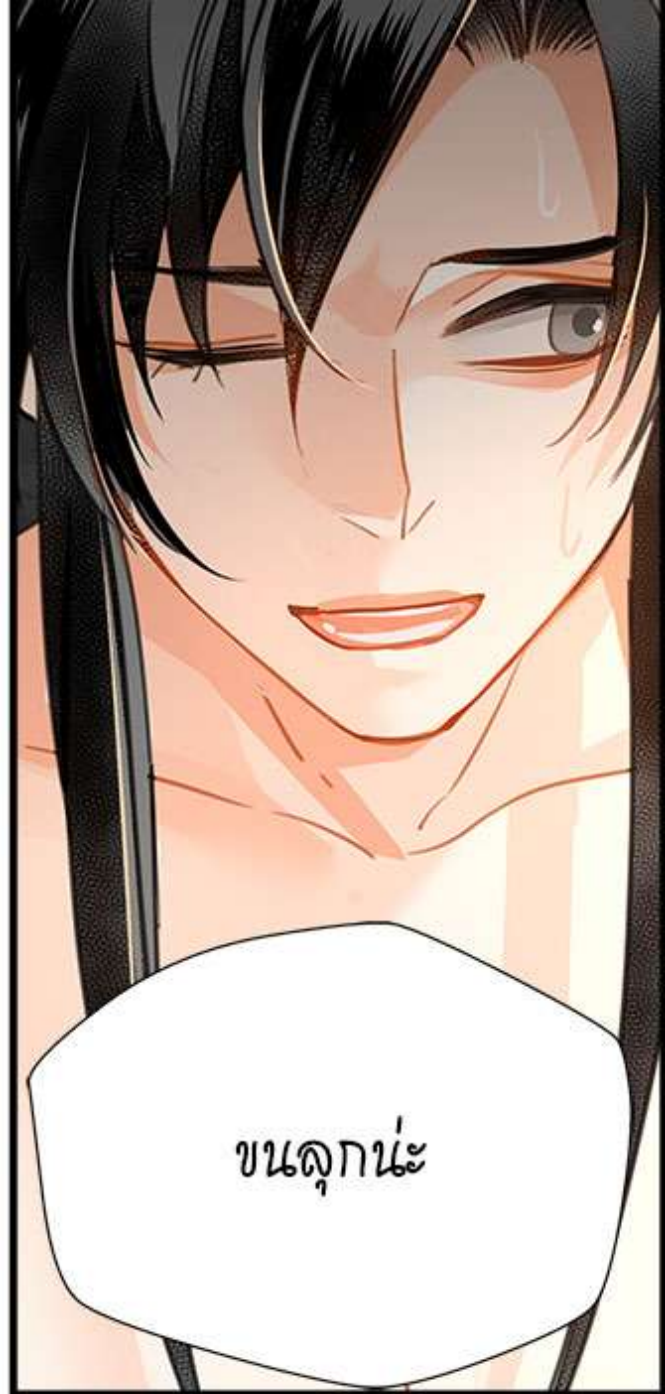

พอแล้วๆ
สิ่งที่ข้าไม่อยากได้ยินที่สุด
คือคำขอบคุณจากผู้อื่น
โดยเฉพาะคำขอบคุณอย่าง
จริงจังจากคนอย่างเจ้า

ขอบคุณนะ

แกร่ก

แกร่ก

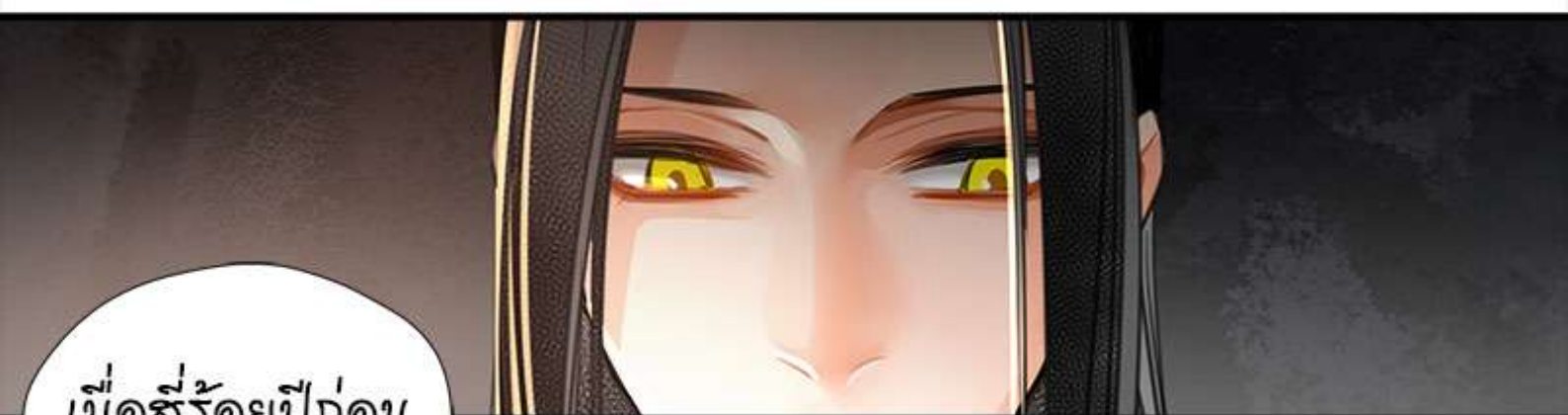
ข้าว่าพวกเร
คงต้องรออยู่ในนี้
อีกสักพักเลย

มาหาวิธีกันเถอะ

หลานจ้าน
เจ้ารู้ความเป็นมาของ
สัตว์ปีศาจตนนี้
หรือไม่?

เมื่อสี่ร้อยปีก่อน

ที่ฉีซานเคยเกิด

เหตุผลาจดของ
“เสวียนอู่ปดอม”
ตัวหนึ่ง

สัตว์ทေး “เสวียนอู่”
ที่มีลักษณะของเต่าและงู
รวมกัน

แต่ล้มเหลว
โดนปีศาจครอบงำ
และกินคนเป็นอาหาร

มีนักพรตเรียกมันว่า
“กุกูเลวี่ยนอู๋”

สัตว์ปีศาจที่เวินเฉา
ให้พวกเรามาล่าก็คือ
กุกูเลวี่ยนอู๋อายุสี่ร้อยปี
ตานนี้ใช่มั้ยหรือนะ?

กุกูเลวี่ยนอู๋ตานนี้
กินคนด้วย มันกินไป
ก็คนแล้วนะ?

ตามตำรากี้ ห้าพันคน
เป็นอย่างน้อย

โห
นั่นมันเยอะชะมัด

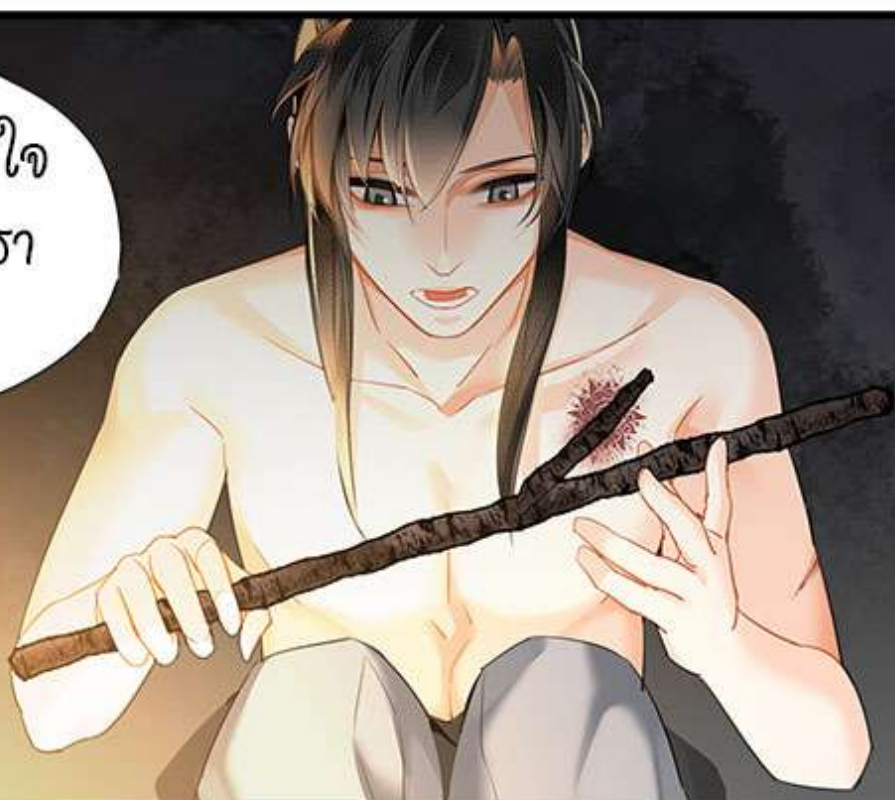

พูดถึงเรื่องกิน
เจ้าเคยอดอาหาร
หรือไม่?

พวกเราไม่กินไม่ดื่มแบบนี้
น่าจะอยู่ได้ไปอีกสามสัปดาห์

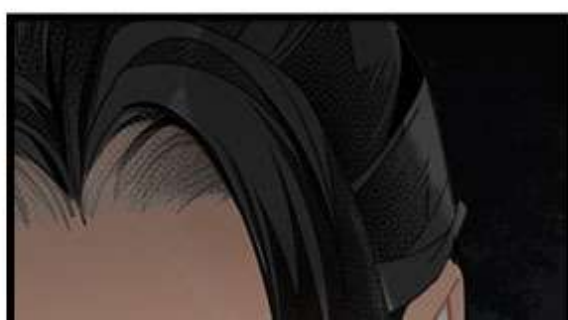
จากนั้น พลังกาย พลังใจ
และพลังจิตของพวกเขา
ก็จะอ่อนแอลง

จากเขามู๋ซี่ถึงกุกู
ค่อนข้างไกล น่าจะเป็น
ตระกูลของเจ้าที่มาถึงก่อน

รอตต่อไป...

รอไปก็เปล่าประโยชน์
จวันเซ็นบูจิอจู่
ถูกเผาไปแล้ว

ท่านพ่อเกือบไม่รอด

พี่ใหญ่
หายสาบสูญ

มิน่าละ
วันนี้หลานจ้าน
ถึงได้ดูเศร้าหมอง
ตลอด

สึก

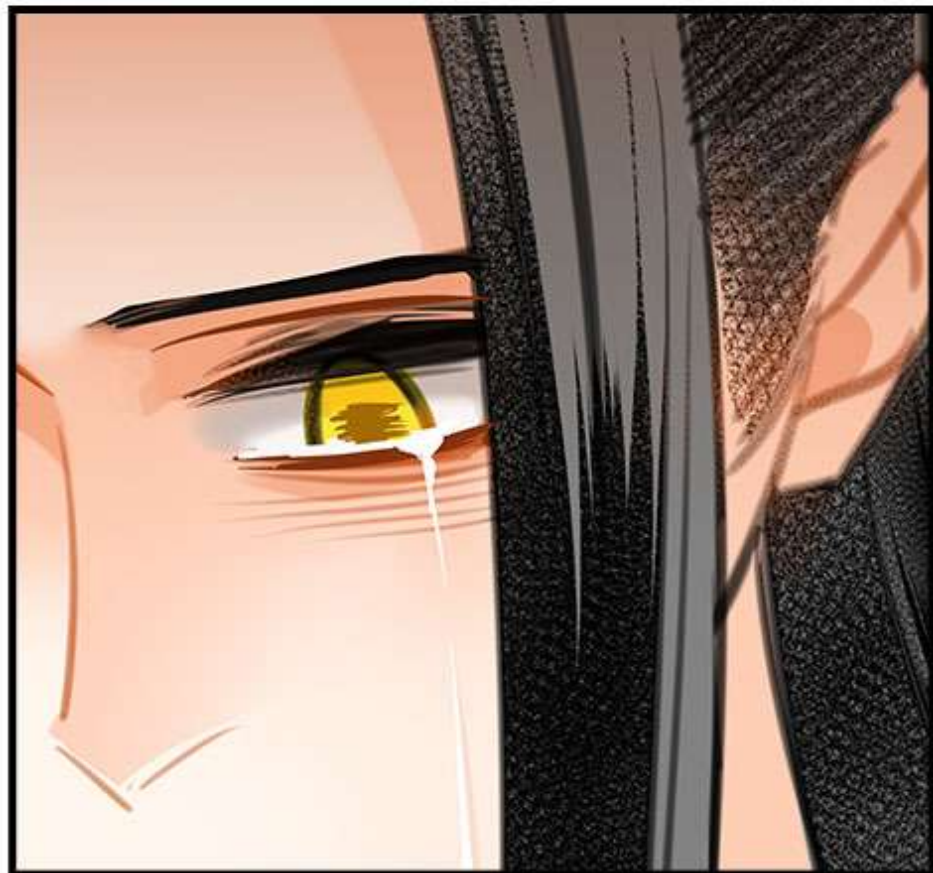

เว่ยอิง
เจ้านี่มัน

น่ารำคาญจริงๆ

มีเรื่อง
เกิดขึ้นมากมายเช่นนี้
ไม่แปลกใจที่หลานจ้าน
จะโกรธ เขาได้รับบาดเจ็บ

จนไม่มีแรงดี

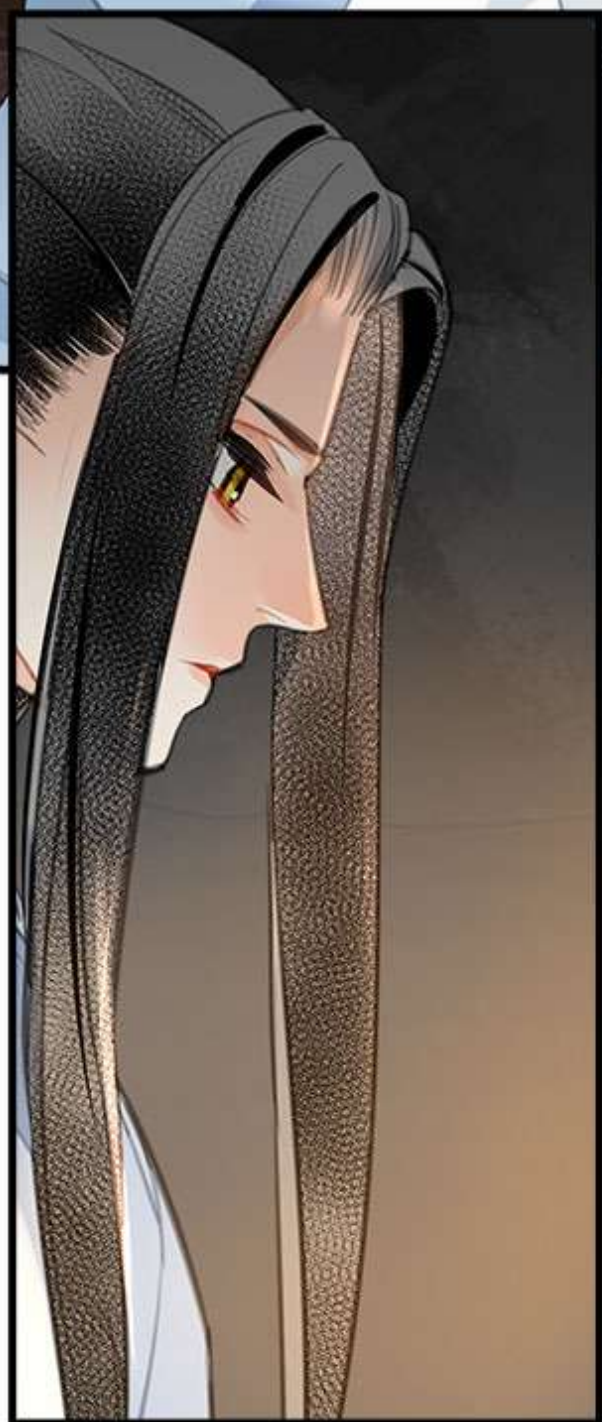
เลยทำได้
แค่กัดเรา...

ที่จริงข้า
ก็ไม่ได้อยากจะ
กวนเจ้า...

พี่

ให้เขาอยู่ในที่
สะอาดๆ ดีกว่า

